

Майдан 2014 року

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 87-88 (13684-13685), 2 Листопада 2018 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

Листопадовий вирій „Француза”

...Чого він був „Француз”, Валя не знає. Обіцяв розповісти потім, а потім не настало. То й фантазувати не будемо, чого раптом хлопчина родом з Рівненщини, котрий закінчив професійне училище, жив, як усі, за ким нема ані дармового долара (напівсирота з дитинства),

ані впливової руки, а тільки сільська тямущість і працьовитість, котрий пробував себе в різних чесних справах – і в столиці українській, і в російській, узяв собі те романтичне псевдо. А тільки знаємо, що на Майдан з Московії КОЛЯ САЮК приїхав уже з ним.

◆ Київська зима 2014 року для багатьох українців стала кривавим Рубіконом, що пройшов навіть не долями, а просто серцями. Вона чітко показала, хто є хто, сфокусувавши оптику суспільної совісті на істинних, а не фальшивих цінностях. Відтак „офісний планктон” виявився здатний на оборону барикад, дівчинка-студентка – на порятунок поранених під прицілом снайпера, „втікачі” від армії – на подвиг у першій шерензі добробрата...

◆ У нас з’явилися нові, справжні, герої – з когорти вчорашніх хлопців із натовпу, які не цікавили країну з кримінальниками при владі, країну бариг зі стриптиз-барів, олігархів із вульгарних палаців, що в „царських селах”. Таким героєм виявився й Коля Саюк. Тоді, в пекельних сутичках на Грушевського й Інститутській, Україна заплакана, зневажена, принижена сподівалася тільки на нього й таких, як він. Таким драматичним він виявився, їхній час...

◆ Впевнена, кожному, хто слідкував за лютневими подіями в столиці, не відходячи від телеекранів, обличчя цього хлопця добре відоме. Завдяки фотографові Владу Мусієнку і Миколі Саюку, і ще троє його майданівських побратимів стали основними дійовими особами телециклу „Закарбовані Майданом”. З цього коротенького фільму ми дізнаємося, що в протистоянні Коля отримав кілька поранень – ножове від „тітушки”, кульове і осколкове від „беркутівців”. І що хлопець прямо звідти, як почалася відкрита агресія східного сусіда, піде з друзями на війну – запишеться в батальйон „Айдар”. І як влітку 2014-го хоронитиме Дмитра – одного з четвірки нерозлучних. Це нестерпно дивитися – хлопці в камуфляжі ридують, як діти... Та чи й не діти? Всім трохи більше 20-ти.

◆ Розказують автори і про справжнє диво, яке може статися на війні, – кохання. Красивий, із трохи сором’язливою посмішкою, Коля не тільки запропонував своїй Валі руку й серце, а й вінчався з нею в польових умовах...

◆ Через два роки після того щасливого дійства ми сидимо з Валею Саюк у нашій редакції, і жінка мусить говорити не про цю річницю, а зовсім про іншу, трагічну – 1 листопада 2016-го, рівно через місяць по вінчанні, її Коля загинув.

„Яким він був?” – перепитує моя гостя. І враз світлішає її впевнений погляд, усміхається: „Веселим, хорошим”.

◆ А мені пригадався кадр із „Закарбованих...” На ньому Коля годує з пляшечки свого крихітного племінничка. Такий зворушливий, такий затишний, невоєнний кадр...

– Швидкий був, до всього мав діло, – згадує Валентина. – І хоча мав серйозні проблеми зі здоров’ям – через виразку ще до війни йому видалили частину шлунку – ніяк не піддавався на умовляння поїхати до госпіталю підлікуватися. Відкладав на пізніше.

◆ Дружина, як могла, дбала про свою половинку там, на Східному фронті. Адже й сама – відчайдушна, безкомпромісна й наполеглива – одного дня одягла однострій і стала до служби в „Айдарі”. Було це в листопаді 2015-го... Знову листопад, особливий, із містично-гіркою ознакою місяць для цієї пари.

◆ А передувало цим подіям звичайнісіньке знайомство волонтерки з Білої Церкви й хлопця з передової, що зовсім не обіцяло перерости в романтичні стосунки. Потім виникла дружба: 130 бійців „Айдару”, серед яких був і Микола, перед парадом до Дня Незалежності в 2015-му мешкали на 7 майданчику. Оскільки зв’язки з нашою волонтеркою вже були

налагоджені, Валентина їм допомагала з побутовими питаннями, а то й з гастрономічними: чому б не потішити друзів смачною смаженою картопелькою.

◆ У ті дні, пригадує жінка, Коля зізнався: „Мені здається, що я без тебе вже не зможу”. Валя з обережністю ставиться до слова „кохання”. Але можна не сумніватися – якби не воно, молоді жінка, котра самотужки виховувала двох малих дітей, не наважилася б довірити їх мамі й за коханим поїхати на Схід. Згодом вони побралися, і Валін син Назар так прикипів сердечком до Миколи, що йому, мабуть, частіше телефонував, ніж мамі.

◆ Розповідаючи це, жінка вкотре переживає болюче усвідомлення – Коля, який став ідеалом для її дитини і який збирався всиновити хлопчика, подарував Назарчикові таке коротке, хоч і таке яскраве, відчуття батька, рідної, найближчої людини. Після загибелі чоловіка син пережив страшне потрясіння і дуже важко відходив, знову вимушено впускаючи в своє життя юнацьку самотність...

◆ Взагалі у всьому тому воєнному форматі, котрому ми так чи інакше підпорядковуємося, так логічно і так абсурдно поєднується непослудне. Лівша Коля Саюк у мирному житті обожнював риболовлю й полювання, до досконалості ж довів уміння стріляти на фронті. Валя, звичайна дівчина, однак не із слабких, яку життя не надто балувало, встигла вже побувати й замполітом мінометної батареї, і навіть самою батареєю покомандувати.

◆ Коля, який жменями пив ранітідін, бо боліло, і який на тій клятій війні дуже схуднув, ну ніяк не міг собі дозволити госпіталізацію – ворог же не чекатиме. Валя, якій чоловік якось сказав: „Через два дні вінчаємось”, зовсім не такою уявляла цю важливу церемонію...

– Я захвилювалася: а де ж ми тут, в АТО, візьмемо ікони, рушники... Коля як передчував щось, усе хотів устигнути, – згадує жінка. І обряд усе ж таки відбувся: у старенькій, пристосованій під церковку хатинці 1 жовтня їх обвінчав тернопільський капелан.

◆ Наприкінці місяця Валею відправили у відрядження до Львова – за поповненням. На кілька днів вона заїхала в Білу Церкву, щоб побачити дітей. Тут 1 листопада її й наздогнала страшна звістка. Діти збиралися в школу, аж тут дзвінок від знайомого бійця: „Що у вас там сталося, кажуть, два „двохсотих?”.

◆ Раніше, коли доводилося супроводжувати загиблих побратимів до вбитих горем родин, вона часто запитувала себе: що вони відчують, ті жінки, які хоронять своїх чоловіків. А матері, які навіки прощаються з синами? Новина про трагедію в її підрозділі Валею наче вдарила в груди. Кинулася дзвонити всім... крім Колі. І вже коли ніхто не відповів, набрала його номер. Він виявився поза зоною. Як і Сергія Кочетова, „Котика”, котрий був свідком у них на весіллі.

◆ Хлопці були земляками, друзями. Так і загинули разом – розірвався їхній міномет, черговий, уже не однією родиною проклятий „Молот”. Через очевидний брак механізму на фронті полягли 18 бійців! І зараз, як каже Валя, волонтери знайшли адвокатів, які б домоглися, аби в зону бойових дій не надходили ці „Молоти”-вбивці.

◆ ...З Білої Церкви Валя добиралася до свого Колі машиною, яку вкотре (як і для волонтерських потреб) допоміг організувати депутат міської ради Ігор Гейло. Потім була дорога додому – із загиблими попрощалися спочатку на Майдані – на тому Майдані, де українець Микола Саюк повірив, що потрібний своїй Батьківщині, що він переміг – чистою совістю своєю, невідкупністю, незрадливостю розбудивши в інших прагнення до волі й самоповаги.

◆ Поховали воїна в рідному селі Адамівці, з почеснями, як годиться. За ці два роки, що минули, завдяки Валентині Саюк на батьківщині героя відкрито дві меморіальні дошки на його честь, одну з вулиць села названо іменем Колі. Жінка вже отримала 15 нагород, і державну, орден „За мужність” III ступеня, й недержавні, якими відзначено її чоловіка посмертно. Вона встановила йому пам’ятник на сільському цвинтарі... Та, мабуть, найціннішим для захисника України, символічним, пам’ятником став той шлях, що обрав для себе його юний названий син Назар, вступивши до військового ліцею імені Богуна.

◆ ...Молоде подружжя Саюків мріяло купити в селі хату. Вже навіть придивалися, домовилися з хазяями. Коля не любив місто, хотів бути господарем коло своєї оселі, землі. Гарно там, спокійно, тихо. Особливо восени. Є в пані осені щось магічно-тривожне, на рівні спазму в горлі, коли бачиш стрункий пташиний ключ під небесами, який далені й розчиняється десь аж у космосі, залишаючи тебе в багряно-мокрих сутінках листопаду. І не гукай – не відізнеться. Хіба гаряча жаринка запече коли у грудях.

Валентина Храбуст

Класика невмируща

Скоро 10 років як, на прохання „Літературної України” інтерв’юючи живого класика, я чудувався, що, маючи у доробку геніальний роман „Вічний Іван” і щойно видані притчі „Шпаргалки Езопа”, автор романних трилогій, дилогій, а перед тим кількох феєричних книжок гумору Віктор Міняйло жодного разу не відзначений як творець кращої чи принаймні однієї з десяти кращих книжок року. Віктор Олександрович пояснив те підступністю „владної письменницької еліти”, яка, дбаючи про свій імідж, затирає можливих конкурентів. І ось торік наш земляк став „Золотим письменником України”, володарем відзнаки Міжнародного благодійного фонду „Мистецька скарбниця”, заснованого шість років тому, номінантами якої можуть бути романісти, чий тираж творів з 1991 року перевищив 100 тис. примірників.

Правду кажучи, у нашому випадку фундатори відійшли від цієї умови: адже чотири видання „Вічного Івана” (1000 примірників) та двох „Шпаргалок Езопа” далеко не дотягують до неї. Це „до того” загальний тираж його книжок українською та в перекладі на російську перевищив мільйон. А знакова ця нагорода тим, що творчість письменника, розквіт якої випав на 1960–90-і роки, не канула в Лету і не забута в числі

десятка-півтора його сучасників, у той час, як про багатьох володарів незчислених премій, якими обминули п. Міняйла, в кращому випадку не згадують. Чому? Бо „проза В. Міняйла підключена до єдиних енергосистем народної культури і класичної традиції української літератури” (І. Кравченко). Бо писав „про простих людей, а не вождів. Про народ, а не знівельовану культурою певного часу масу” (В. Міняйло). А його останній роман, підсумковий, – про „незнищеність українства” (В. Іванців). [Охочим познайомитися з секретами майстерності лауреата премій ім. Т. Шевченка, ім. А. Головка та І. Нечуя-Левицького, кавалера ордена Ярослава Мудрого та ін. відсилаємо до своєї книжки „Віктор Міняйло: Будь вільний!”] Отож і цього літа газета „Кримська світлиця” передрукувала його повість „Скажена молодиця і чорний кіт” (з книжки „Дзеркальний короп”). Через півстоліття! Здавалось би, інший час, люди й стосунки. Але – класика!

99 (а саме стільки днями виповнюється Вікторові Олександровичу) – хоч не „кругла”, але вельми неординарна віка. Далеко не кожному на такій дистанції випадає упевнитися у своїй непроминувості. З чим і вітаємо без року ювіляра!

Володимир Іванців

Щиро вітаємо видатного білоцерківця – талановитого творця, мудрого повелителя й вірного пошановувача рідного слова, великого земляка **ВІКТОРА ОЛЕКСАНДРОВИЧА МІНЯЙЛА** з 99-літтям!

З роси й води Вам, імениннику, хай лагідне Боже благословіння на погідне, добре і довге життя буде з Вами щохвилини!

З повагою – колектив редакції газети „Громадська думка”

НЕ ЗАБУДЕМО

території України загинуло близько 3 млн воїнів, понад два мільйони українців було вивезено для примусової праці до Німеччини, цілком чи частково було зруйновано понад 700 міст і 28 тисяч сіл, близько 10 мільйонів людей залишилися без даху над головою, знищено понад 16 тисяч промислових підприємств.

Під час заходу пам'ять мільйонів загиблих у роки Другої світової війни і тих, хто поліг за незалежність України у нинішньому воєнному протистоянні, вшанували хвилиною мовчання. До меморіалу Слави та Вічного вогню учасники урочистого зібрання поклали квіти.

3 офіційних джерел

28 жовтня у Білій Церкві відбувся мітинг та покладання квітів з нагоди 74-ї річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників.

Перші населені пункти України на східному Донбасі були звільнені в грудні 1942 року. Протягом вересня–жовтня 1943-го тривала героїчна битва за Дніпро, кульмінацією якої стало визволення Києва від окупантів.

Завершила визволення України Східно-Карпатська операція. 27 жовтня 1944 року було звільнено Ужгород, 28-го визволителі вийшли на сучасний кордон нашої держави.

Звитязна битва за Україну, що тривала довгі 22 місяці, стала вирішальним чинником розгрому військ гітлерівської Німеччини і її союзників.

За підрахунками істориків, у ході воєнних дій на території України загинуло близько 3 млн воїнів, понад два мільйони українців було вивезено для примусової праці до Німеччини, цілком чи частково було зруйновано понад 700 міст і 28 тисяч сіл, близько 10 мільйонів людей залишилися без даху над головою, знищено понад 16 тисяч промислових підприємств.

Від політики виживання до політики розвитку

Саме така зміна має відбутися у молодіжно-спортивній сфері на думку профільного міністра України Ігоря Жданова, який нещодавно відвідав Білу Церкву. Народний депутат Хвича Мепарішвілі та міський голова Геннадій Дикий супроводжували його під час огляду інфраструктурних об'єктів та розповіли про значні обсяги вже виконаної роботи й розставили акценти на тому, що ще варто зробити і в чому потрібна допомога місту.

◆ Вітаючи високопосадовця, депутат Верховної Ради Хвича Мепарішвілі, який у вищому законодавчому органі країни представляє Білу Церкву, сказав: *«Добре знати проблеми, з якими стикаються керівники спортивних об'єктів, тренери, їхні вихованці, ми в бюджетному комітеті звертаємо особливу увагу на питання покращення умов їхньої важливої праці. І я, як депутат від Білої Церкви, постійно докладаю зусилля, аби об'єкти спортивної інфраструктури міста були в центрі уваги комітету і при нагоді отримували б необхідне фінансування. Але, щоб дати поштовх для активного розвитку спортивної галузі Білої Церкви, необхідні спільні зусилля всіх гілок влади – державної, обласної, міської».*

◆ Свій інспекційний візит міністр розпочав із відвідин Київського обласного ліцею-інтернату фізичної культури і спорту (директор – Володимир Балясников). Заклад нині має більше двох сотень учнів, що займаються греко-римською та вільною боротьбою, важкою і легкою атлетикою, баскетболом, волейболом, лижними гонками,

плаванням і художньою гімнастикою. За роки його існування в активі вихованців удосталі рекордів (України, Європи і світу) та різноманітних нагород (у тому числі й два олімпійські «золота»). Та, на превеликий жаль, ліцей-інтернат не має власних спортивних споруд, і навчально-тренувальний процес відбувається на орендованих спортивних базах міста. Тому увага такого високопосадовця явно була для закладу не зайвою. Міністр, до слова, приїхав не з порожніми руками й подарував ліцейстам нові сучасні мати для боротьби.

◆ Поспілкувавшись із спортсменами, тренерами та пройшовшись приміщеннями ліцею, І. Жданов рушив до наступного пункту призначення – ДЮСШ №1. Там міністр завітав до фехтувальників, оглянув баскетбольний і легкоатлетичний зали, басейн (котрий планується реконструювати), відвідав стрілецьку секцію та навіть зіграв у настільний теніс.

◆ Ознайомившись із проблематикою одного з головних спортзакладів міста, міністр молоді та спорту відвідав і «Трудові резерви». Комплекс перебуває у гнітю-

чому стані, тож цього літа розпочато капітальний ремонт, замовником і платником якого є комітет з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки України. Нині вже завершено роботи з облаштування футбольного поля, встановлено системи автоматичного поливу та дренажу, посіяно траву. Однак ще залишається багато завдань: заміна бігових доріжок, оновлення трибун та ремонт підтрибунних приміщень, облаштування опалення, водопостачання, освітлення ядра стадіону. Тож Г. Дикий і Х. Мепарішвілі обговорили з високопосадовцем ймовірні варіанти додаткового фінансування робіт. Народний депутат, крім того, озвучив можливість спорудження в Білій Церкві Палацу спорту.

◆ На завершення своєї поїздки Ігор Жданов, спілкуючись із журналістами, підкреслив, що найлегше виконувати роботу гуртом, спільними зусиллями Уряду, адміністрацій всіх рівнів. По-стало багато проблемних питань: це і обладнання, і надання тренерсько-викладацькому складу статусу науково-педагогічних працівників, недостатній рівень тренерських зарплат тощо. Однак міністр запевнив, що не залишиться осторонь і все те «будемо вирішувати».

◆ Геннадій Дикий та Хвича Мепарішвілі подякували йому за виділений час і поділену увагу. Адже попри те, що місто посилено відновлює свою спортивну інфраструктуру, ще залишається багато складних моментів, котрі за підтримки, зокрема й міністра, з часом вдасться залагодити.

Богдан Храбуст

Багатом відомий вислів «нагорода знайшла свого героя». І кожного разу, коли чуєш ці слова, хвиля теплих та щирих емоцій огортає душу, адже важливо, коли старання людини не залишаються непоміченими. Втім, більшість із них роблять добрі вчинки не заради відзнак, а за покликом серця, бо інакше не можуть.

Нагороди для Героїв

26 жовтня перед початком сесії районної ради голова Білоцерківської райдержадміністрації Геннадій Джегур у присутності депутатів районної ради, голів місцевих рад вручив відзнаку Президента України «За гуманітарну участь в антитерористичній операції» волонтерів Павлу Гарназі, а також подяки районної адміністрації капітану Збройних сил України, командир 7-ї роти 3-го механізованого батальйону 72 ОМБр Богдану Гарназі та голові громадського об'єднання «Другий фронт» Сергію Григор'єву. Декілька слів окремо хотілося б сказати про Богдана Гарнагу. Він – бойовий командир, яскравий представник абсолютної нової формації українських військових. Попри молодий вік, для своїх бійців є справжнім авторитетом, за ним вони готові йти і у вогонь, і у воду.

Бурхливими оплесками всі присутні привітали нагороджених. А Геннадій Джегур, звертаючись до учасників заходу, відзначив важливу роль бійців, пересечених українців, волонтерів у захисті та розбудові держави.

В свою чергу, Сергій Григор'єв від себе особисто та від колег-волонтерів подякував

мешканцям Білоцерківщини за величезну допомогу, яку вони надавали та продовжують надавати військовим.

Кажуть, що час все розставляє на свої місця, втім, війна це робить набагато швидше, і саме в непрості часи починаєш розуміти сенс таких понять, як «честь», «відвага», «самопожертва» і найголовніше – «патріотизм».

Наталія Гончарова

З початку листопада у відділеннях зв'язку Білоцерківщини відбудуться зміни в роботі

Під впливом певних економічних і фінансових чинників поштовий сектор в Україні, втім, як і в усьому світі, зазнав деяких змін. Відтак питанню роботи поштових відділень у сільській місцевості була присвячена нарада за участю голів місцевих рад, що відбулася 17 жовтня.

З початку листопада в сільських відділеннях зв'язку Білоцерківщини відбудуться зміни в роботі. Це пов'язано з нерентабельністю малих сільських відділень, адже витрати на їхнє утримання є більшими, ніж власне прибутки. Втім, закривати сільських відділення в «Укрпошті» наміру не мають. Вихід знайшли в скороченні частоти доставки. Зокрема, в населених пунктах із чисельністю населення до 500 осіб доставка кореспонденції, посилок здійснюватиметься 1 раз на тиждень, якщо ж жителів більше ніж 500 осіб – 2 рази. Крім цього, будуть створені комплексні робочі місця – заплановано об'єднати функції начальника відділення і листоноші. Логічно, що ніхто в збиток собі працювати не може і не буде – економіка не дозволить.

Голови місцевих рад сприйняли таку новину неоднозначно. І це зрозуміло. Кажуть, варто було б шукати такий вихід із ситуації, аби люди (і працівники, і отримувачі послуг) при цьому не страждали. Та чи є це можливим – питання риторичне.

«Не можна доходити до

закриття поштових відділень. Їх потрібно зберегти для людей, а особливо коли йдеться про село. Адже для багатьох сільських жителів це чи не єдиний зв'язок зі світом. Проте маємо розуміти і позицію державного підприємства. Запропоновані зміни мотивують оптимізацією та прагненням позбутися збитковості в діяльності поштових відділень. Втім, я переконаний, що можна і потрібно шукати шляхи виходу із ситуації, які б були прийнятними для обох сторін», – відмітив голова Білоцерківсь-

МОВОЮ ЦИФР

ПАТ «Укрпошта» має найбільшу мережу відділень зв'язку (11,5 тис.). При цьому більшість із них (близько 80%) розташовані у населених пунктах, де проживає менше 2 тис. мешканців. Переважна більшість сільських відділень поштового зв'язку – збиткові (за інформацією <http://www.golos.com.ua>).

кої райдержадміністрації Геннадій Джегур.

Додамо, що раніше Петро Порошенко закликав утриматися від скорочення відділень «Укрпошти» в селах

і припинення послуг з виплати пенсій через пошту. Про це повідомляє прес-служба Адміністрації Президента. «Я хочу підтримати будь-які ініціативи, які підвищують ефективність діяльності державних підприємств, але вважаю категорично неприйнятним, коли ми виймаємо останні копійки з кишені пенсіонера і за цей рахунок забезпечуємо виконання планових показників прибутковості», – зазначив Президент. Також Глава Держави підкреслив, що в ситуації, яка склалася, «повинен бути

знайдений той компроміс, який дозволить ефективно продовжити функціонувати системі, поки не буде створена ефективна альтернатива».

Наталія Гончарова

Чи можна довіряти водопровідній воді?

Контроль за якістю води дуже важливий для підприємства. За технологією очищення ведеться цілодобове спостереження у хіміко-бактеріологічній лабораторії питної води. Кожні дві години перевіряється вода з джерела водопостачання, річки Рось, а стан води в резервуарах чистої води, вже після очищення – щогодини. Також проводиться періодичний відбір води на кожному етапі очистки, її досліджують за 34 показниками, відповідно до «Плану лабораторно-виробничого контролю хіміко-бактеріологічної лабораторії питної води». Можливо впевнено сказати, що стан питної води в Білій Церкві відповідає всім стандартам та вимогам.

За останні роки якість водопровідної води в місті значно покращилась. А сприяли тому декілька важливих кроків.

По-перше, перехід на використання у процесі очистки гіпохлориту натрію. Якість води стала на порядок вищою. Завдяки застосуванню передового методу виробництва гіпохлориту натрію підприємство повністю забезпечує себе цим реагентом.

По-друге, з вересня 2015 року підприємством першим в Україні було введено в дію очистку питної води за допомогою перманганату натрію. Його використання також вплинуло на покращення якості питної води в Білій Церкві.

По-третє, наприкінці 2017 року після реконструкції відкрито II чергу водопровідних очисних споруд. Під час власне реконструкції об'єкта підприємство одне з перших в Україні за-

стосувало технологію полімер-бетонної дренажно-розподільчої системи у швидких фільтрах водопровідних очисних споруд Білої Церкви. Це дозволило у декілька разів підвищити якість очистки води за рахунок збільшення часу для відстоювання води та кращого осідання органічних домішок.

Крім того, для профілактики і покращення якості води 2 рази на рік здійснюється промивка мереж міста. Її основна мета – запобігти негативному впливу на якість води стану водопровідних мереж. Підприємство «БІЛОЦЕРКІВВОДА» проводить постійний моніторинг якості води в місті: в магістральних трубопроводах (2 рази на тиждень), а також відбирають проби в визначених, так званих тупикових точках. Якщо проба зафіксувала відхилення від нормативу, то проводиться промивка даної ділянки трубопроводу й повторно відбираються проби.

Найбільш часто спостерігаються відхилення по вул. Гризодубової, 19 та бульв. Грушевського, в Гайку, на Східній, 6а, Піщаній, 5, Клінінній, 4, Тімірязєва, 6, Павличенко, 64. В чому причина? Тому що частина цих мереж – згадані вже тупикові. Більшість мереж по місту є закільцьовані, тобто вода в них постійно рухається. Проте ще за Радянського Союзу до деяких будинків проводили відгалуження, які не мають кільцевого з'єднання з основними мережами. Відповідно, в таких місцях вода не циркулює. Або трубопроводи мають не відпо-

відний діаметр для цієї мережі. Це все призводить до застою води в мережі.

Бували випадки, коли мешканці міста зверталися до диспетчерської служби зі скаргами на неякісну воду в їхній оселі: колір або запах. У цьому разі представники нашої лабораторії виїжджають за даною адресою, відбирають воду для аналізу та з'ясовують причину. В основному, подібні скарги з'являються після того, як працівники ЖЕКу або самі мешканці виконують ремонтні роботи в будинку чи квартирі: вони перекривають воду, а після проведення робіт забруднена, застояна в мережах вода може з'явитися у краях сусідів.

Після проведення аналізу споживача повідомляють про результати та можливу причину погіршення якості, а виявивши її, вживають необхідних заходів. Основною ж проблемою зазвичай є старі внутрішньобудинкові мережі, які вже давно потрібно замінювати та частіше промивати.

Якщо забруднення пов'язане з аварійними ситуаціями, усунути які не можна негайно, допускаються тимчасові відхилення від гігієнічних нормативів якості питної води за показниками хімічного складу, що впливає на органолептичні властивості: «каламутність», «кольоровість», «запах».

А взагалі за останні роки скарги споживачів на якість води суттєво зменшилися.

Прес-служба ТОВ «БІЛОЦЕРКІВВОДА»

ВІКТОР МІНЯЙЛО

“Вічний Іван”

Розділ дев'ятий (уривок)

Відтоді, як двоє москалів уподобали хату Половців для ночівлі, для kota Василя Васильовича настали чорні часи. Красень-москаль, що в своєму маленькому кашкету скидався на розбишаку школяра, зненавидів мурка так, ніби їм обом було доручено ганяти миші в одній коморі.

І чого б ви думали не полюбився Василь Васильович тому гарному з біса москалеві? Та, мабуть, тому, що Мурко був неголодний. Аж різь у щоках відчував Непоседін, спостерігаючи за Василем Васильовичем, коли кіт потягався, і лискушка шкіра його бралася товстими брижами.

– Раз’елса, как хахол, – стиха бурмотів Непоседін. – І уси длінніі, как у хахла!..

Василь Васильович прикро примружував очі й думав, як то гірко у власній хаті знаходити зневаги від непрошеного гостя.

Але Непоседін від самого народження любив жити в чужих хатах. Бо ніколи не мав прив’язаності до власної оселі. Бо був, як те перекотиполе...

Василь Васильович казав до нього: – Няв. Няв. Непоседін розумів, до чого йдеться. „Доки ви будете мати чужі хати за свої?” Непоседін відповідав:

„Якби я сидів у своїй старій хаті, то чи була б моя сьогоднішня така велика й багата?” „Але ж хазяям від тебе тісно, ой, тісно!” „То хай переселяються в мою стару хату. Я ж нікого не залишаю без оселі. Я добрий.” „Але ж там не буде з ким і перемовитись...”

„А ви балакайте по-моєму, то вас і зрозуміють”.

„Ой, багатьох же виженеш із їхніх хат!...” „Зате моя нова світлиця буде велика й пишна!”

„Ой, будуть після тебе пустки та пустки!...” „Зате моя нова оселя буде велика й все-світня!” „Няв? Няв!”

Вночі Василь Васильович тихенько вкладався поряд із маленьким Івасиком. Намагався влягтися на його теплому животу, та був занадто тяжкий, хлопчик перевертався на бік і скидав із себе свого безсвісного приятеля. І, тихо муркочучи, Василь Васильович оповідав малому билиці й небилиці про те, що чув і бачив. І навіть про москаля, який ночував зі своїм напарником у Івасеїв хаті, чигаючи на молодого її господаря, котрий віднедавна поневірявся в невідомих краях.

„Няу. Няв. Чуй, Івасику, розкажу тобі про свого ворога, що копає мене чоботиськом, де тільки спіткає.

Учора мама твоя Маріка взяла лойового каганчика й пішла до комори. За нею, скрадаючись, і той Непоседін. А я і піди собі за ними. І як тільки-но мати твоя Маріка нагнулася над боднею по четвертину сала, той ухопив її попід руками – отут, нижче пліч. І мати твоя навіть не скрикнула, а садонула ліктем позад себе. Й москаль аж кркнув, заточився, заточився, нарався на старий осліпчик позад себе й розтягся на долівці.

Й хоча це було дуже смішно, бо москаль дригав ногами, як жук, що впав на спину, але мама твоя Маріка сказала йому без сміху – підкотися ще раз – провалю голову – а чим спірву до рук!..

І Непоседін не мав що сказати, тільки прокрекдав:

– Н-ну, хахлуха!.. Ну, пагаді-ка ти!.. А мати твоя тільки спідницею війнула!.. Отака твоя мама Маріка!..”

Чи чув ту оповідь Івась, чи не чув, – але, мабуть, таки чув, бо маленька прозора душенька його була сповнена мамою. Вона, мама Маріка, була така свята, як на іконі, й снілася йому всемогутньою і недоторканою, що її боявся навіть москаль із шаблею та рушницею!..

А далі Василь Васильович був свідком ще інших злигоднів, що спіткали рід Половців.

Якось їхні рідні москалі Непоседін та Вовчок (їх уже мали за родаків, адже щонаочі почували з усім Половецьким родом) прийшли не надвечір, а вдень, шукати Івана Івановича, Іванцьового батька. Знайшли аж на полі, де він оглядав житній лан, примірюючись, коли ж його косити.

Виштовхали на шлях і повели між коней, і

не до волосного ревкому, а до повіту, в особливий відділ. Це так сказали бабцям, які довго лементували, мало не падали під коні.

Й увесь двір, незважаючи на ясний день, був темний, був темний, як у осінню сльоту. І, як моква, плакав брунатно-зеленими слізьми калини, березовим текучим віттям, і навіть соняхи понурили свої колись привітні золоті лиця. І Василь Васильович сидів на камінній плиті перед порогом і мовчки втирав слюзи. А з тим понурився, склався увесь, тільки вуха стирчали гостречками.

Чув голоси людські й знав, що хазяїн не верне ніколи.

Оповідали люди: пішов був із загоном повітовий военком Петерс карати зелених, зав’язався бій. Побито того латиша ще й москалів зо два чи зо три. Й от особливий відділ визбирав кількох куркуляк-заложників на справедливую кару. А з ними й Івана Івановича, що не здав розверстки та виплодив дезертира.

Ходила жіноча частина Половецького роду до Хоми Неживого, себто Бойка, точила слюзи, просила.

– От бачите, – казав лагідно, – як то йти проти совєцької влади... Як то хліб не віддавати, туди вашу не так, як дезертирів переховувати... – і пальцем махав: – кара неминуха!.. Ну, сьогодні його ще не розстріляють, – папери чин чином треба готувати, а завтра поїду. Може, якесь полегшення і вийде...

Не спав увесь рід, голосним шепотом молилися, переверталися з боку на бік, впадали в коротку дрімоту, скрикували.

Невістки, крім Маріки, таємно раділи, що влада милостива, забрали тільки свекра, а їхніх чоловіків не зачепили. А могли б усіх побити, могли б!..

Спозарана всім родом прийшли до волревкому, ніби не знаючи, що тільки власне горе пече.

Може, тільки години за дві Хома в добрих ялових чоботях притупав до присутствія. Часто покліпаючи, мовби невиспаний, озирнув гурт, зайшов до приміщення, а коли посунули за ним, легенько одіпхнув когось із передніх і защепнув двері на защіпку.

У вікно не заглядали – боялися розгнівити.

Й стояли понурі й мовчазні, безпорадні, мов винні в чомусь, і вині тій нічим зарадити.

Так стоятимуть вони до скону, недопущені до влади, але у вічній сподіванні, що їх вислухають і поставляться до них милостиво. Й вони ніколи не обурюватимуться, адже влада над ними – робітничо-селянська, адже покірне телятко двох маток ссе, адже всяка влада від Бога, адже чоловік від народження належить державі, що витрушує його кишені податками, запрягає в ярмо трудгуж-повинности, забирає до війська вбивати ворогів цієї держави, яких він й у лице не бачив, закидає в смердючі голодні тюрми, допоки не сконає, – за парубочьку фотографічну картку, на якій внизу написано „Нехай живе вільна Україна!”

Так стояли Половці й тепер. І хоч підошви пекли від того стояння, а й не сідали люди на росяний спориш, бо, мусить бути, сподівалися, що своїм ревним стоянням вимовлять-виблагають у долі й у влади відпущення їхньої вини...

Минулими вихідними в місті відбулися дві спортивні події, в яких взяла участь велика кількість білоцерківців (і не тільки) різного віку. І можна сказати напевно – якби не всебічна підтримка від свідомих, харизматичних, прогресивних людей, навряд чи ці насправді важливі, цікаві, веселі заходи відбулися б.

Один із них – змагання з авіамоделного спорту „Повітряний бій”, котрі тривали в рамках Кубка України. Це видовишне шоу, яке зібрало як любителів, так і професіоналів, допомогли організувати і провести депутати Білоцерківської міської ради, члени команди партії „Основа” Андрій Король та Сергій Грисюк. Власне, вони не вперше демонструють неабияку зацікавленість у розвитку спортивного життя міста та долучаються до проведення відповідних заходів.

Не стали винятком і велозмагання, Крос-кантрі „Гайок. Осінь-2018”. Партія „Основа” та депутати Андрій Король і Сергій Грисюк традиційно були серед меценатів заходу, в якому взяло участь дуже багато білоцерківської дівчоти.

– Чудового осіннього дня в моєму улюбленому Гайку відбулися змагання з МТВ велоперегонів Крос-кантрі „Гайок. Осінь-2018”. Свято

зібрало не лише досвідчених спортсменів, але й місцеву малечу. Вчоргове переконуємо: якщо дитині надати можливість займатися спортом, вона зробить це залюбки і в неї не залишиться ні сил, ні часу на якісь непотрібні речі. Підтримуймо спорт! – написав на своїй сторінці в соці-

альній мережі Андрій Король.

Погодьмося – заклик слухний. Не даремно в нашому місті культивується лозунг: „Сьогодні зі спортом – завтра з майбутнім”. Дозволимо собі додати – за умови належної підтримки людей справи – з гідним майбутнім!

Тетяна Доля

Пам’ятаємо минуле. Віримо у майбутнє

Історична тема – одна з традиційних, провідних в українській літературі. Вже давня пам’ятка «Слово о полку Ігоревім» відтворює події, пов’язані з походом князя Ігоря проти половців. До звияжної доби в історії українського народу – козаччини, звертався в своїх творах Тарас Шевченко. Історію рідного народу і його боротьбу за незалежність змалювали у своїх творах Іван Франко, Михайло Старицький, Пантелеймон Куліш.

XX століття внесло в історію українського народу свої драматичні події, на які відгукнулися прозаїки, поети, драматурги: Микола Вороний, Володимир Винниченко, Павло Загребельний, Роман Іванчук та багато інших.

25 жовтня у Центральній бібліотеці відбувся День інформації «Історія України в художньо-документальних образах». Працівники абоне-мента Тетяна Черненко та Тетяна Качанова підготували книжкову виставку «В серцях і книгах пам’ять ожива», на якій були представлені книги з історії України, художні твори, автори яких за допомогою художнього зображення історичних постатей описували історичні події. В читальному залі книжкова виставка «З Україною в душі» знайомила відвідувачів бібліотеки з творчим шляхом письменника-

краянина, автора багатьох історичних творів Андрія Гудими.

Провідний бібліотекар Нінель Авраменко підготувала бібліопортрет «Українського історичного журналу».

Цього дня за участю учнів ДПТНЗ «Білоцерківський професійний лицей» була підготовлена цікава зустріч з відомим українським письменником, нашим земляком, автором історичних романів «Устим Кармалюк», «Северин Наливайко», «Сповідь Мазепи», «Клекотили орли» Андрієм Гудимою. Його твори не дають забути славні імена і трагічні події. Під час зустрічі учні переглянули відеопрезентацію про творчий шлях Андрія Гудими. Нінель Авраменко представила юнакам і дівчатам поважного гостя й ак-

центувала увагу на художньо-історичних образах у його творчості. Учні ліцею з вдячністю і захопленням слухали розповідь письменника.

Сьогодні саме знання своєї справжньої історії важливе для кожного з нас.

Нінель Авраменко

Твори Василя Сухомлинського, який 35 років свого життя віддавав школі, – то щирі і мудрі уроки великого душею і талантом учителя. Вони розкривають перед нами красу навколишнього світу й рідного слова. Навчають людяності й мудрості. Десятки, сотні оповідань та казок педагога, притч і невеликих нарисів врешті-решт мають на меті лише одне – зробити маленьку дитину людяною.

Мудра людина зі щирим серцем

До 100-річчя від дня народження Василя Сухомлинського працівники бібліотеки-філії №4 підготували для дев’ятикласників БЗШ №17 літературну мандрівку «Мудра людина зі щирим серцем».

Учні переглянули відеоролики за творами автора «Сьома дочка» та «Який слід повинна залишити людина на землі?», а також документальні кадри з життя педагога. В його маленьких оповіданнях багато повчального: мудрості, добра, чуйності, справедливості, високих почуттів любові до рідної природи, Батьківщини. Дев’ятикласники не лише

уважно слухали оповідання, а й брали активну участь у їхньому обговоренні. Класний керівник 9-А класу Олена Трушківська висловила подяку працівникам бібліотеки за дуже корисний для дітей виховний захід.

Будемо сподіватися, що після цієї подорожі чарівна

мудрість книжок В.О. Сухомлинського підкаже правильну поведінку в тій чи іншій ситуації, навчить бути хоробрими і наполегливими, доброзичливими і вихованими, відвертими та чуйними до інших. Навчить бути Справжньою Людиною.

Світлана Линник

Засновник:
Білоцерківська міська рада
Редактор
Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп’ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 260000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
МФО 300346
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1578 ПР
від 10.04.2014 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.